

CASINO TOJÁS

ÍRTA: RITTINGER GYÖZŐ

1. Végjáték

-Lomix, adja fel! Nincs esélye a menekülésre - hallatszódott a távoli kiáltás, az orkán erősségű szélben.

A férfi, aki eddig minden erejét összeszedve próbált egérutat nyerni üldözői elől, a tető szélére érve visszapillantott. Most megláthatta a három alakot, amint kibontakozik testük körvonala a vízfüggöny mögül. Bár arcukat még mindig nem láthatta az erős szél miatt szinte vízszintesen hulló esőcseppektől, pontosan tudta, kikkel van dolga. Az ügynökség rábukkant annak ellenére, hogy hónapokkal előre, gondosan megtervezte minden lépését. Ez persze még semmi ahhoz képest, az évekig tartó munkához, amíg beépült, és állandó, napokig tartó vigyorgásával próbálta magát ártalmatlannak mutatni. Hiába, most ott állt szemtől szemben az ügynökség három legkiválóbb emberével.

Legelől Woody, a triplanullás, kicsit hátrébb pedig Frodó és az első látásra nem túl veszélyesnek tűnő Szőke Ciklon. Lomix tudta, nem attól kell tartania, mert Szőke Ciklon kiegyenesítette haját, és hideg idő ellenére miniszoknyában, kilátszó derékkal áll most vele szemben a jeges szélben. Nem is attól, hogy a szél lesodorja a tető pereméről. Leginkább Woody gépes kiszámíthatósága és rideg természete alapján érezte, hogy itt a játék vége.

-Woody, rossz érzésem van. Zárjuk le végre az ügyet! – kiáltott oda Frodó a tripla nullásnak.

-Nyugalom, Frodó! Mégis mi történhet?

-Én is mennék már, kezd visszagöndörödni a hajam, és egy kicsit már melegem is van – vágott közbe Szőke Ciklon, hatására mind a három férfi elképedt arckifejezéssel, egyszerre rápillantott.

-Rendben, legyen vége! – nyugtázta Woody, hogy itt az ideje elfogni Lomixot. – Nos, Mr. Lomix, mi a terve mára? – kiáltott oda a tető szélén álló férfihoz, miközben arca szélén hamis mosoly jelent meg.

Lomix nem igazán értette most a helyzetet. Csak annyit látott, hogy a három revolver egyenesen rászegeződik. Ekkor azonban valami váratlan esemény írta át a forgatókönyvet. Woody, aki eddig Lomixot tartotta sakkban pisztolyával, most ügynöktársai felé fordult.

-Dobd el a fegyveredet, Frodó! Te is, Ciklon!

Frodó, akire ekkor már Woody revolvere szegeződött, már biztosan tudta, hogy ezen a reggelen jobban tette volna, ha ébredés helyett a másik oldalára fordul az ágyban. Szőke Ciklon a meglepődéstől kiejtette kezéből saját fegyverét, majd megmagyarázhatatlan okból kibillenve az egyensúlyából átlendült a mögötte lévő a korláton.

Woody mozdulatlanul állt tovább, szeme sarkából figyelve, ahogy ügynöktársa eltűnik szeme elől. Újból Frodóra nézett, akinek tekintetéből egyetlen kérdés volt kiolvasható; Miért? A kérdés sokkal inkább az; mikor? Woody átpörgette agyában az elmúlt időszak eseményeit, melyek ide sodorták ezt a négy embert. Ha jól rekonstruálta emlékeit, akkor az egész hónapokkal ezelőtt, egy őszi reggelen kezdődött.

2. Kezdetek

-Egy kevertet, nem hűtve, melegen. Hányni akarok!

A pult mögött álló, negyvenes éveiehez közeledő nő unott arccal vágta a feles poharat a pultra, kilöttyintve néhány cseppet az asztalra.

Woody kézbe vette a poharat és megfordult a kerek bárszéken. A hely egy hamisítatlan lepratelep képét mutatta. Mégis, minden részlet maximálisan illett az összképbe.

Lepukkant emberek lepukkant étellel ittak ezen a szintén lepukkant helyen kora reggel óta. Mi a lepukkant? Amikor nincs cél, és a miért szó teljesen értelmét veszti. Az ivás az ilyen, tömény cigarettafüsttel leplezett helyen nem köztes időöltés, hanem állandósult létállapot. Álviták, részeg emberek álbeszélgetéseinek színtere. Bármit mondhatsz, mert a másik vagy nem figyel, vagy nem is érti, mit akarsz. Woody, miután eljött az ügynökségtől általában itt lelt megnyugvást. Attól az ügynökségtől, ami egykor olyan nemes célokért küzdött, mint emberi jogok, szabad akarat, egyenlőség, ingyenes pornóhirdetések az Interneten, jelzálog alapú nulla százalékos hitelek karácsonykor, megjátszós nőket reggeli tévéműsorokba. Egy kocsmában mindenkinek igaza van, és bármikor talál valakit, akinek ezt elmondhatja. Már két hónapja, hogy nem kellett azon aggódni, mikor, melyik örült próbálja meg örült tervével anarchiába rántani a világot. Vagy értelmetlen jelentéseket írnia jelentéktelen eseményekről. Nem feltétlenül lett depressziós, csak amikor egy-egy bevetésről visszatérve bekapcsolta a televíziót, ahol a kisé tokásodó Schobert Norbi éppen keresztes háborút hirdetett az instant zacskós levesek ellen, egy kicsit elkedvetlenedett. Tényleg ezért tette kockára az életét, és mentett meg milliárdokat? Egy ideig még túl tudta tenni magát ezen, de egyre nehezebben tudta lelőni az ügyeletes rosszfiút, aki az orra előtt éppen a halálos vírusával hadonászott, vagy pufók újacskáival egy tíz megatonna atombomba indítógombján babrált. Néha kedve lett volna hagyni, hogy megnyomja. Bedobni egy felest és nézni, mi történik. Csak a hecc kedvéért. Hogy láthassa, hogy Vágó és Lilu, a túlképzett televízió bemondó hogyan oldja meg ezt a kvíz kérdést. Nehéz két gyerek után lefogyni, miközben dől a lemezkiadásból a pénz, és a takarítónő vezeti a háztartást? Túróst! Bejárni húsz évig egy munkahelyre nap, mint nap hétköznapi fizetésért. Ez a kihívás. Hétköznapi érték, mely mára lassan értéktelenné vált, a munka becsülete.

Woody olyan nagyon elmerült a gondolataiba, hogy nem is vette észre a bárba betévedő férfit, aki mellé ülve hozzászól.

-Nagymuternek vizeleési problémái vannak, pedig nincs is prosztatája.

Az egykori tripla nullásak el kellett egy kicsit gondolkodnia a szavak jelentésén, mire rájött, hogy ez egy kód első része. A gond csak az, hogy ebben a közegben, ahol voltak, kódolatlanul is elhangoznak ilyen mondatok.

-Próbálta már hajnalban, kötött mackó felsőben? – adta meg végül a választ.

-Már azt hittem, elfelejtetted, mit kell válaszolni – fordult hozzá Laci, akit Fóti Kapcsolatként is ismernek az ügynökségen.

Woody elmosolyodott.

-Az agyammal nincs gond, arra viszont eléggé rá kellett szánjam magam, hogy akarjak is válaszolni. Örülök neked! Csak nehogy azt mondd, hogy szükség van rám!

Laci nem szólt semmit, csak kiült az a hamis vigyor az arcára, ami szokott.

-Ugyan már! Teljesen kijöttem a formából. Ezt nem gondolhatják komolyan! Nem mondom, volt időszak, amikor minden mondatban a visszahívó kódot hallottam. A

legviccesebb történetem a wc-s nénivel esett meg. Az hittem beépített. Elővettem a szerszámot.

-Ez kínos lehetett. Mi történt utána? – kérdezte kíváncsian Laci.

-Semmi, unottan ránézett és azt mondta, szép, szép, de erre nem adhat árengedményt.

-Balesetek előfordulnak a legnagyobbakkal is. Most viszont komoly a helyzet.

-Ugyan, már, fent azt sem tudták, mit is csinállok. Az sem tűnt volna fel egyik-másik fejeknek, ha a saját likvidálásukra adnak ki parancsot. Különben is, mi lehet ebben az országban olyan fontos? Kiderült, hogy a politikusok nem tudnak igazat mondani? Vagy Annuska József Attila reinkarnációja? Szerintem egyáltalán nem küldtek ide, csak jöttél magadtól.

-Talán igen. Mi van, ha csak kíváncsi voltam, mivel töltöd az idődet manapság?

-Ez ki van zárva. Rajtam kívül csak két embernek voltál hajlandó megjegyezni a nevét. Nem, mintha bántani akarnálak. Ilyen vagy, ismerlek.

-Jó ebben, van valami. Bár most az a másik név nem ugrik be – mondta kisé zavartan a Fóti Kapcsolat.

-Na jó, mi történt? – enyhült meg kisé Woody, miközben egyik kezével az üres poharára mutatott, jelezve ezzel a pincérnek.

-Változások vannak az ügynökségen. A legtöbbről ugyan fogalmam sincs, de azért valami történik. Axelt előléptették és megkapta az xl-es minősítés után az xxl-est.

-Gratulálok hozzá! Majd add át neki! Mi van a többiekkel? Daniel?

-Aha.

-Szóval mostanában is olyan beszédes, mint régen. Snail még mindig a labort búja egész álló nap?

-Ja, valamit mindig bütyköl, no meg bosszankodik is, mint rendesen.

-Ezek a nagy hírek? Akkor nem nagyon hiányzok én ott senkinek – mondta Woody kicsit keserűen.

-Na jó, én megpróbáltam – mondta Laci beletörődő hangon.

Laci felhúzta kabátját a cipzárt és felhúzta fejére a kapucnit. Éppen indult kifelé a bárból, amikor még egyszer visszafordult.

-Valamit majdnem elfelejtettem. Talán fontos. Lomix eltűnt.

-Mikor? –kapta fel a fejét Woody.

-Úgy két hete. Van valami jelentősége?

Woody nem válaszolt, csak hagyta kisétálni egykori ügynöktársát, egy utolsó pillantást vetve még rá.

3. Ébredés

A metrószerelvény lassan begördült az állomásra, majd sziszegő hangot hallatva kinyitotta ajtóit. Woodynek, aki eddig tétován nézelődött a peronon, most egy nőn akadt meg a tekintete, aki a távolabbik ajtón szállt be a vagonba. Félhosszú barna, egyenes haja kicsit felborzolódott, amikor a másik vágányra befutó szerelvény huzatot keltett. Woody mintha egy tetoválást is felfedezni vélt volna a nő nyakán. Mindketten felszálltak, és az ajtó a hangosbeszélőben elhangzó figyelmeztető után bezáródott. A tripla nullás nem ült le, inkább próbált úgy helyezkedni, hogy láthassa a nőt.

Ehhez át kellett fúrnia magát az ajtóban letáborozó tömegben és egy kisebb vödörnyi virággal közlekedő illegális aluljáró áruson. Amikor végre sikerült lefejtene egyik

lábáról az alkalmilag rátekeredett kutyapórázt, a hozzá tartozó kutyára nemigen hasonlító életformát, viszonylag nyugodtan folytathatta utazását. A nő már eközben leült vele szemben, úgyhogy most alkalma nyílhatott alaposabban szemügyre venni. Szemét ugyan nem láthatta, mert azt hatalmas, rózsaszínes árnyalatban játszó szemüveg takarta.

Keresztbe tett lába miatt a csípőjéig felhasított, fekete szoknyája alól elővillant hosszú combja, amit szintén fekete nejlonharisnya fedett. Lábán vékony pántú szandál, melynek zsinórja egészen sípcsontja tájáig futott fel.

Két megállón keresztül utaztak együtt, amikor a nő leszállt. Woody szintén. Az aluljáróból feljövét érezhető volt az őszbe csavarodó természet és a lejárónál kéregető hajléktalanból áradó, hamisítatlan, rothadó szag. A tripla nullás diszkrét távolságból követte a nőt egészen egy kapualjig, ahol az eltűnt szeme elől. Woodynek némi cselhez kellett folyamodnia. Odalépve a bejárati ajtó csengőjéhez gyorsan kinézett egy nevet és beütötte a hozzá tartozó számot. A mikrofonból halk bűgös hallatszódott, majd egy fáradt hang.

-Igen?

-Jó napot! Gratulálok, ön megnyerte az európai díjas irodalmi folyóirat előfizetését. Szeretném kézbesíteni az első számot, ha megengedi.

-Húzzon a francba!

Woody nem adta fel ilyen könnyen. Egy újabb nevet nézett ki a listából, majd újra csengetett.

-Mit akar?

-Jó napot! A "Toldd be, mert már nagyon izzad" dupla kiadását szeretném bedobni a postaládába.

A bejárati kapu zárja kinyílt. Woody magabiztosan lépett be, de a következő pillanatban egy kéz ragadta meg és húzta maga felé. A triplanullás először védekezni akart, de hirtelen megérezte a női parfüm illatát, majd a szájához tapadó puha ajkakat.

-Már kezdtem unni a várakozást. Mi tartott ennyi ideig? - szólalt meg végre a nő, aki megragadta Woodyt, és akit ő idáig követett.

-Látom, hogy még mindig formában vagy, Olga drágám - válaszolt Woody.

-Mi történt? Újra akcióban?

-Nem teljesen. Csak amúgy a saját szakállamra. Van egy rossz érzésem.

-Gyere, majd fenn elmeséled - mondta Olga, majd mindketten elindultak a lift felé.

4. Olga Freezlove

Tíz éve, hogy Olga bekarikázta az újságban a hirdetést: "Keresünk jó testi adottságokkal megáldott fiatal, független, nyitott gondolkodású, húsz év alatti nőket titkárnői munkára, azért néha gépelni is kellene jeligré". De Olga, nagy szerencséjére, nem ment el a meghallgatásra. A szex még elfogadható lett volna, mivel hiányoztak a kollégiumi bulik, de ugyanakkor térdizületi problémákkal küzdött, ami miatt nehéz lett volna elvégezni a munkát, továbbá gépelni sem nagyon szeretett.

Végzettsége szerint alkalmas lett volna egy Kelet-Európai ország miniszteri posztjának betöltésére, ám valahogy nem érezte igazán használhatónak a tudásanyagot, amit az egyetlen tizenkét éve alatt belesulykoltak. Ahogy kilépett a nagybetűs életbe, gyorsan rájött, hogy nem feltétlenül azt fizetik meg, ha valaki ért valamihez. Kezdetben alkalmi munkákat vállalt, majd jelentkezett Grippen vadászpilótának, de állandóan letörtek a

működési, úgyhogy itt sem találta meg a helyét. Aztán egy napon állást kapott, mint piaci kutatóelemző menedzser asszisztens a Hungarian Universal Basic Menedzsment Gate System International Trade Corp and Others Zrt. azaz röviden HUBAMEG alkalmazottjaként. Itt az egyetlen nehézséget az jelentette, ha egy ismerősnek el kellett magyaráznia, mi is a munkája pontosan. Sosem tudta megértetni velük, miért dolgozik tizenkét órát, pedig munkahelyi szexről még csak szó sem volt. Egyszerűen arra már nem jutott idő. Innen már gyorsan elvezetett az út az ügynökséghez. Bár azt már maga sem tudta volna megmondani, hogy az önmagát tisztán tartó és szagsemlegesítő alsógatyá termék bevezetését taglaló kockázatelemzés készítésétől hogyan jutott el Cairo sötét sikátorába, ahol is kompromittáló képeket kellett készíteni az alsógatyában táncoló miniszterelnökről. Talán az lehetett a titok nyitja, hogy mindig ráhagyott a főnökre mindent, és még akkor sem mondta, hogy - Nézze főnök, ezt gondoljuk át! – amikor mirelit előre panírozott hal rudacskákból kellett kiraknia a cég új nevét a megnyitó ünnepségre. Persze magában néha elgondolkodott, hogy hogyan volna jobb, vagy szebb, de nem kísérelte meg eme ötleteivel feletteseit zavarni. Később kiderült, hogy a HUBAMEG valójában egy Nyugat-Európában működő hírszerző szervezet fedőcége. Ez akkor vált nyilvánvalóvá, amikor három egymás utáni alkalommal is kaptak év végi prémiumot. A jelenre visszatérve, Olga most éppen azon foglalatoskodott, hogy valami kényelmesebb viseletet öltön, miután felhozta lakásába Woodyt. Elhúzta hálósobájába lévő szekrényének üvegezett ajtaját, és szemével keresgélte az alkalomhoz illő ruhát. Woody eközben a másik szobában olyan halaszthatatlan dologgal bajlódott, mint a bárpult keresése, és a sötétítőfüggöny elhúzása. A szobában nem éppen a legnagyobb rend uralkodott, de ez nem lepte meg a tripla nullást. Egyébként is, látott már keményebbet is. Egy albérletet például, amit egy huszonvalahány éves pár bérelt. Itt még rendezett káosz uralkodott. Pár mosatlan pohár az üvegasztalon, fél pár harisnya az állólámpán, egy pár kibontott pezsgősüveg, szétdobált női magazinok.

-Kibököd végre, minek köszönhetem a látogatást? – kérdezte Olga megjelenve a nappaliban egy térdig érő bőrcsizmában és bundában.

-Te aztán tudod fokozni a hangulatot – mondta Woody, aki nem egészen erre a látványra számított.

-Ja, nem, csak lekapcsolták a fűtésemet. A számlák befizetése határidőre, még mindig nem az erősségem. Szóval, mi járatban?

Woody egy darabig csak nézte a nőt, ahogy kinyitja az egyik szekrény ajtaját és tölt két italt.

-Csak egy megérzés. Valami nyugtalanít, és gondoltam, te tudsz segíteni.

-Áh, egy tripla nullás megérzés. Mint amikor azt érezted, a Közel-Kelet vezetői végre megállapodnak és megalakítják az Egyesült Arab Emírségek Jégkorongcsapatot?

-Nem, az egyszerűen hiba volt. Akkor tévedtem, de most más a helyzet.

-Rendben. két perced van. Hallgatlak.

-Látom, még formában vagy.

-Nem, csak bedugtam a hálósobában a hajszűtő vasam, és ennyi idő alatt melegszik fel a megfelelő hőfokra.

-Na mindegy – nyugtázta Woody.

-Lomix eltűnt.

-Likvidálták?

-Nem tudom, elképzelhető.

-Talán átállt?

-Esetleg.

Olga most várt pár jelentőségteljes percet, mielőtt újabb kérdést szegezett Woodynak.

-Te is arra gondolsz, amire én? – szólalt meg újra Olga.

-Köze van a szexhez? – felelt kérdéssel a kérdésre Woody.

-Nem, nem jellemző.

-Akkor nem.

-Ez komolynak tűnik. Mit akarsz tenni?

-Meg kell keresnem valakit Hollandiában. Csak ő tud segíteni.

-Értem, de ha gondolod, van egy kevés fű a múltkori buliból. Ezért nem kell olyan messzire menni.

Woody agyában ekkor szólalt meg egy hang – „Nem érti, mégis nőből van!”

-Nincs időnk, hogy beavassalak mindenbe. Segítesz, vagy nem? – szólalt meg a tripla nullás elnémítva a belső hangot.

Olga egy pillanatra végiggondolta, hány alkalommal mentette meg Woody az életét, de igazából egyszer sem fordult elő ilyen, viszont valamilyen megmagyarázhatatlan okból mégis úgy döntött, segít neki.

-Akkor kihúzom a hajsütő vasat.

5. Ki nevet a végén?

Peter Lomix derűs arckifejezést felvéve haladt a folyosón a jól őrzött számítógépterem felé. A szűk folyosót az álmennyezet alá rejtett neoncsövek világították meg sejtelmesen. A kétszárnyú ajtók hangtalanul nyíltak az oda érkező előtt automatikusan.

-Jó napot, uram! Hogy van ma? – kérdezte a kör alakú acélajtó mellett szolgálatot teljesítő biztonsági ember.

-Köszönöm, nagyon jól. Maguknál is minden rendben? Család, gyerekek? – kérdezett vissza Lomix széles mosollyal, miközben kezét nyújtotta az őr felé.

-Nem panaszkodhatom, a lányom kéthetente beugrik pár percre a barátjával az oldalán. Igaz, nem mindig ugyanazzal, de legalább eljön. Az asszonnyal meg csak úgy nyugodtan, öregesen. Néha egy-egy nyugodt csendes este a Fásy mulatóban. Tudja, hogy van, ebben a korban már nem vágyik az ember olyan nagy életre. Egy családi séta a kiskörúton, de csak gázárlóban. A tudóm már nem nagyon bírja a könnygáz, mint régen, a Fradi-Újpest meccsek után. Hétfvégén is dolgozik? Család nem hiányzik?

-Négy lányom van... - mondta Lomix, de a biztonsági őr szánakozó arckifejezéssel félbeszakította.

-Vegye úgy, hogy nem kérdeztem semmit.

Ekkor mindketten zsebükbe nyúlva elővették a számítógép terem páncél ajtajának kulcsát, és a két oldalon lévő nyílásba helyezték.

-Akkor kettőre elfordítjuk – fordult az őr Lomix felé.

A kulcsok elfordítása után tompa kattánás hallatszódot, a teremben lévő túlnyomás miatt a levegő kiáramlott, majd az egy méter vastag, kör alakú ajtó végtelen lassúsággal kinyílt. Lomix visszatette kulcsát zsebébe és belépett a terembe. Aktatáskáját az egyik asztalra fektette. Eközben a bejárati ajtó becsukódott mögötte, így már csak és kizárólag a teremben lévő, több tucat számítógép ventilátorának monoton zúgása volt hallható. Ez az a hang, ami Lomix számára a megnyugvást jelentette, és szíve szerint az idők végezetéig

élvezte volna, ám minden perc számított. Gyorsan leült az egyik terminálhoz és munkához látott. A legelső, amit tudni kell a helyről, ahol a munkáját végezte, hogy minden pillanatban mindenki mindenkit megfigyelés alatt tartott. Hogy pontosan miért, azt már senki sem tudta volna megmondani. Lomix újai fürgén jártak a klaviatúra felett. Csak és kizárólag a legmagasabb besorolású emberek tudhattak a számítógép teremben álcázva elhelyezett kamerákról. Arról pedig most már csak Lomix tudhatott, hogy a rendszer mostantól biztonsági felvételek helyett Sebeők László „Rapp óda a Győzike showhoz” című előadását rögzítette 16:9-es képarányban, dolby digital hanggal. Most, hogy már megszabadult a kíváncsiskodó kameráktól, felállhatott a terminál elől és odasétálhatott a hatalmas, központi számítógéphez, melynek oldalán a cég rendszergazdái agyából kipattant név volt olvasható. Ez a név sokkal könnyebben megjegyezhető és kedvelt volt ebben a körben, mint az IBx-1563.

-Kvazmertiquotez, kapcsolj hangutasításos üzemmódra! – mondat lassan és tisztán Lomix a központi egység mikrofonja felé fordulva.

-A rendszer hang üzemmódban. Várom az utasításokat – felelte a gépiesen a női hang.

-Listázd a 000 besorolású ügynököket!

A számítógép központi kijelzője, mely eddig sötét volt, megelevenedett, majd zöld betűk jelentek meg szavakká formálódva rajta.

-Most töröld az aktív ügynököket a listából!

-Kérés nem teljesíthető, kettes jogosultsági szint szükséges – mondta a számítógép rövid hallgatás után.

-Kvazmertiquotez, azonosítás kérése kettes jogosultsági szinthez. Peter Lomix, nyilvántartási szám 1000002.

-Első szintű hangazonosítás rendben, kérem, adja meg a második szinthez szükséges jelszót öt másodpercen belül.

-Egy vezérigazgató még akkor is igazgató, ha alsógatyában ugrál merev részegen a céges évfáradó bulin – mondta Lomix a hiányzó jelszót.

-Köszönöm, jogosultság rendben. A lista elkészült.

-Számítógép, most töröld azokat a neveket, akik nem Hollandiában tartózkodnak.

A számítógép, vagy ahogy rövidebben hívták Kvazmertiquotez, az IBx-1563-es képernyőjén már csak egyetlen név világított. Lomix most már tudta, terve eljutott a megvalósításig. Mielőtt távozott volna, még egy teendője akadt, amivel egyetlen célja volt; időt nyerni.

-Számítógép, indítsd el a 0016/82 utasítást. Végrehajtási kód: „Liptai Klaudia régebben kicsit vicces volt, de már elhízott”

6. Szex, drogok, minden, ami máshol még nem legális... cél Hollandia

Woody sötétszürke öltönyében, békésen üldögélt a park egyik padján. A levegő ugyan már egy kicsit csípős volt, de a nap verőfényesen világított dacolva a közelítő téellel. A pad egyenesen a park tava felé nézett. Rajta kívül csak egy-két ember sétálgatott. Tőle jobbra lévő padon szerelmes pár próbált nemi életet élni több-kevesebb sikerrel, tréningruhás, középkorú nő próbált lépést tartani a kutyájával, két igen dekoratív kinézetű, beszédjük alapján Kelet-Európából érkezett nő pedig rájött, hogy rossz helyen próbálnak kellemes időtöltést kínálni ellenérték fejében egyedülálló férfiaknak, mivel ez nem a belváros. Szóval semmi rendkívüli nem történt éppen akkor, ami miatt Woodynak

aggódni kellett. Egy gyors pillantást vetett karórájára. Olga pontosan megbeszélte időpontban érkezett. Mint mindig, most is sikerült férfi szemeket magához vonzó módon felöltöznie, ami az ő hivatásában nem egy jó tulajdonság. Nem egy nőtársa menekülhetett volna meg az ólommérgezésről, ha mondjuk egy nappal később festi be a haját élénkvorosra. Felül szőrmegalléros kabátot, alul combközépig érő, rózsaszín, szűk szoknyát, hozzá sűrű fehér necc harisnyát és szintén rózsaszín körömcipőt viselt.

-Azt hiszem, igazad van – mondta Olga, miután leült mellé a padra.

-Szerinted is egy nagy átverés a DVD szabvány? – kérdezett vissza a tripla nullás.

-Nem, én az ügynökségről beszélek. Valami nincs rendben. Találkoztam a kapcsolatommal. Elég nagy zűrök vannak bent. Úgy is mondhatjuk, hogy teljes a fejtelenség – válaszolt gondterhelten Olga.

-Részleteket is tudsz?

-Csak apróságokat. A központi számítógép elindította 16/82-es utasítást. Mond ez neked valamit?

-A végső megoldás?

-Mire? – kérdezte kíváncsiskodva Olga Woodytól.

-Az szinte mindegy. A Diverzáns és Direkt megtévesztő csoport, rövidebb nevén DiDi állította össze a tervet, még évekkal ezelőtt. Volt szerencsém részt venni a projektben, de nem gondoltam, hogy valaki elmegy odáig, hogy elindítja.

Woody most egy kis szünetet tartott, de látta Olga tekintetén, hogy el kell mondani a részleteket is, ha már belerángatta ebbe az örültségbe.

-A terv megalkotói elsősorban valóságtól elrugaszkodott, de amúgy briliáns elmékből álltak össze, akik általában komolyan elgondolkoznak egy éjjel-nappali bolt hűtőpultja előtt, melyik tartós tejet tegyék a kosarukba, feladatot kaptak egy lehetséges jövőben bekövetkező katasztrófa kivédésére. Egy meglehetősen sötét forгатókönyv alapján dolgoztak, aminek megvalósulását huszonöt-harminc év múlva tették. Az elmélet szerint a szociáldemokrata berendezkedés és a mostani pénzügyi folyamatok fenntartása nem lesz lehetséges. Számításuk szerint a kőolaj elfogyása még valahogy túlélhető lenne, de a reggeli műsorok elmaradása, a bevásárló központok bezárása komoly erkölcsi válsággal fenyegetett volna. Először Bódi Gusztó „Aranyeső az aranyeső és hulljon a minden, meg boldogság az aranyesőben rája” mulató DVD lemezéből támadt volna hiány, aztán elfogytak volna az LCD televíziók és Plazma tévék a boltok polcairól. Ebben a jövőképben a szőke nők, terepjáróikat hátra hagyva az út szélén vagy a gyalogátkelőhelyek közepén, elindulnak az élet értelmét kutatni. A zeneakadémia jazztanszakos hallgatói végre jazzlemezeket adnak ki, és az emberek többsége rájön, az „Állítsátok meg Teréz anyut” és a „Szex és New York” darabokban megmintázott női figurák nem hátrányos helyzetű szinglik, hanem fehérmájú, alkalmazkodásra és társas együttélésre képtelen, hisztériára erősen hajlamos nőszemélyek, akiknek az éltől nem egy „jó pasi”, hanem két óriási pofon hiányzik. Ebben a jövőben mobiltelefon nélkül is embernek számít valaki, és az egyetemek rájönnek nincs értelme több államigazgatási szakon végzett munkanélküli képezni. Némely szülő rádöbben, hogy a Mary Poppins című filmben vicces, csíkos gatyában ugráló férfi főszereplő több erkölcsi útravalót ad csemetéiknek, mint egy Pokemon figurákat dobáló japán rajzfilm figura. A következmények elképzelhetetlenek lennének a legtöbb ember számára. Erre az esetre született egy szükségmegoldás, amelynek részeként előre meghamisított hangfelvételek és videó anyagok kerülnének napvilágra. Ebből kiderülne, hogy rendszerváltás óta eltelt

időszak igazából csak egy valóság-show része volt, ami Árpá Attila műsortervéből született, csak a kereskedelmi csatornák kuratóriuma nem fogadta el. Az aktuális miniszterelnökök magánbeszélgetéseiből pedig kiderülne, hogy soha sem volt ártó szándékuk, mint azt a bukásukat kívánó állampolgárok hitték, hanem tényleg túl hülyék a feladat ellátására. Miután ezen kellően meglepődött megfelelő számú ember, és kicsit szétszedte a várost, az ügynökség számítógépes rendszere véletlenszerűen összekeveri a képviselők aktáit a száz leghíresebb pornósztár aktájával. Vágó István az ország tesztjeként megrendezi a „Tényleg mindenki elhiszi, amit a TV-ben mondanak” műsorát. Ez alatt az idő alatt volna elég idő kidolgozni az ellenlépéseket. A szakértők megjelenhetnek politikai vitaműsorokban, és szenvedélyesen magyarázhatnak kedvük szerint, hogy véleményük szerint az elmúlt napok eseményei milyen irányba mutatnak, miközben a város romokban hever.

-Ez nem semmi. Nem hittem volna, hogy vannak olyan emberek, akik ennyire ráérnek, és ilyen dolgokkal foglalkoznak. Mi lett a tervvel? – kérdezte elképedve Olga, aki eddig figyelmesen hallgatta a férfit.

-Elvetették a felmerülő nehézségek miatt. A pornósztárok aktái nem tartalmaztak volna elég kompromittáló anyagot az eredeti helyett és az ombudsman sem adta hozzájárulását formai okok miatt. A terv egyre több pénzt emésztett fel, az emberek, akik dokumentáció nélkül, fejből dolgoztak az ISO-13500-as minősítésű ügynökségen, majd jobb állást kaptak és elmentek. A vezetés pedig rájött, hogy kár vesződni egy olyan emberiséggel, aki még mindig elhiszi, a belső égésű motor csúcstechnikának számít.

7. Boldog születésnapot!

Woody magára hagyta Olga Freezlove-ot a parkban, hogy meglátogassa azt, aki miatt ekkora utat tett meg. A parkot elhagyva többször metróvonalat váltott, de nem azért, mert le akarta rázni üldözőit, csak egyszerűen nem igazodott ki a várostérképen. A belvárosba érve hosszas keresgélés után talált csak rá a kis, félreeső utcára, ami a találkozóhelyül szolgáló kávézónak adott otthont. Belépve kinézett egy eldugottabb asztalt és leült. Már húsz perce várákozott, és kezdett olyan érzése lenni, baj van. Kapcsolatának már régen itt kellett volna lennie. Ekkor a pincérnő megjelent mellette kezében egy csillagszóróval díszített orosz krémtortával, és énekelni kezdte a boldog születésnapot kezdetű dalt. Woody minden reménye, hogy sikerül észrevétlennek maradnia egy pillanat alatt szertefoszlott. A tripla nullás kényszerű vigyort felvéve fogadta a meglepetést, ám ahogy a pincérnő hátat fordított a csillagszórót gyorsan belemerítette kristályvizes poharába, hogy az kialudjon. A következő percben azonban újabb esemény zavarta meg az amúgy csendes kávézó nyugalalmát, egy mexikói utcazenésznek öltözött pofa személyében. Ráadásul az illető pont őt szúrta ki magának és egyenesen asztala fel tartott. Óriási kalapjával sikerült leborítania a pincérnő kezében lévő tálcát és az egyik asztal mellett lévő újságtartó állványt. Woody már éppen a távozás mellett döntött, amikor is a mexikói utcazenész odalépett hozzá, elállva az útját.

-Én vagyok az, Snail – súgta oda Woodynak az utcazenész.

-Diszkrétebben nem lehetett volna? – kérdezte szemrehányóan a tripla nullás, miután ismét letelepedett az asztalhoz.

-Gondolod, hogy túl feltűnő voltam? Ne haragudj, nem akartam, csak régebben lakodalmakon zenéltem és most előjöttek az emlékek. Egyébként is, most nem vagyok

szolgálatban, csak elugrottunk az asszonnyal egy kicsit kocsikázni – szabadkozott Snail, miután ő is letelepedett az asztalhoz.

-Te elvezettél Magyarországról egészen Hollandiáig? – kérdezte kisé elképedve Woody.

-Tudod, új a jogsim és gondoltam elmegyünk kirándulni. Meg amúgy is tudtam, hogy szükséged lehet egy-két felszerelésre. Bár az az igazság, hogy csak régebbi cuccokat tudtam hozni, amiket éppen a fiókomban találtam. Elvégre nem tartozol az ügynökséghez.

-Igazán nagyra értékelem. Nem akarlak bajba sodorni.

-Semmi gond, ez a legkevesebb. Ezt nézd meg! – mondta Snail lelkesen, Woody elé rakva egy öngyújtót.

-Nagyon érdekes. Csak nem egy miniatürizált plazma fáklya, ami mindent megolvaszt?

Azt hiszem, ez hasznos lehet – mondta Woody, kezében forgatva az öngyújtót.

-Ja nem, ez egy sima öngyújtó, az asszonytól kaptam. Csak bele van gravírozva a nevem, azért mutattam. Neked ezt hoztam – válaszolt Snail kicserélve az öngyújtót egy svájci bicskára.

-Tudtam, hogy nem csalódom benned. Emlékszem, amikor az egyik bevetésen egy hasonló modellel vágtam ki egy atomjégtörő oldalfalát meneküléskor. Hogyan működik? – kérdezte ismét fellelkesülve Woody.

-Egyszerűen kinyitod és kész.

-Jó, de mi a különleges funkciója? Lézersugarat lő ki, antianyag áramlást kelt, vagy infrahangokat sugároz?

-Egy túrót, miért sugározna? Egyszerű edzett acél. Elboldogul egy konzervvel, van rajta kisolló körömvágásra és egy kis fűrés, ami remekül viszi a fenyőfa lécet.

-Értem – mondta kicsit csalódott hangon Woody.

-Sajnálom, mondtam, hogy csak azt tudtam hozni, ami a fiókomban volt.

-Nem, baj, azért köszönöm.

-Várj, azért van még pár dolog! Hoztam egy Debian telepítő cd-t, két egész vanília rudat, egy doboz aktív széntablettát gyomorpanaszra, a Pindúr-Pandúrok válogatást dvd-n és plüss csiga figurát, ami jól mutat a kocsis hátsó ablakában.

Woody eltette a felszerelést, és elköszönt Snailtól. Innentől már többet nem hibázhatott. A következő lépés után már nincs visszaút.

8. Szemtől szemben

Woody megérkezett a pazarul kivilágított étterembe. A fehér terítővel borított asztalok körül elegánsan felöltözött emberek fogyasztották vacsorájukat, vidám beszélgetés kíséretében. Woody nem vacsorázni jött, hanem csak egyetlen ember kedvéért. Az éjszaka közepén érkezett Olga hívása.

-Megtaláltuk. A kettős országúton halad déli irányban. Az egyik helikopterünk rajta van – hangzott Freezlove izgatott hangja a telefonban.

-Kösz, nagy vagy! Tartóztassátok fel valahogy! Elé megyek – folytatta Woody, majd letéve a telefont elaludt még néhány percet, mielőtt tudatosodott benne, ahhoz elé menjen, fel is kell kelnie az ágyból.

Mire leért, egy szolgálati kocsis várta, ami elvitte őt az autópálya legközelebbi kijáratához. Azt már meg sem kérdezte Olgától, hogy hogyan sikerült leszerveznie ezt az alkalmi találkozót pont ebbe az étterembe. Inkább betudta a női logika újabb sajátos

megnyilvánulásának. Rövid keresgélés, és az asztalok kétszeri megkerülése után sikerült megpillantania Lomixot, aki egy órája még az országutat róttá az éjszakában. Most békésen, rezzenéstelen arccal maga elé nézve ült a fehér abroszú, kerek asztalnál. Woodyról sem vett különösebben tudomást, amikor egy kicsit kihúzva a széket támlájánál fogva leült vele szemben. Ezután egy darabig semmi sem történt. Békésen figyelte egymást a két férfi fél percen keresztül.

-Mr. Lomix, az ügynökség egykori operatív főnöke. Különleges beépülési és belső zavarkeltési forgatókönyvek megalkotója. Mostanában pedig az ember, aki eltűnt, nyomtalanul. Egy terv elindult, aminek sohasem lett volna szabad megtörténnie – törte meg a csendet Woody.

-Elég pontosak az információi meg kell hagyni. Woody, a tripla nullás minősítésű, ex-ügynök. Most pontosan visszatérőben, vagy szabadúszóként üdvözölhetem? – kérdezte Lomix, ami alig látható mosolyt csalt mindkettő arcára.

-Gondolom, felesleges lenne megkérdeznem, van-e bármilyen köze az elszabadult programhoz. Tényleg, mivel foglalkozik mostanában?

-Utazatok, találkozok új emberekkel, felfedezek érdekes tájakat – felelte Lomix.

-Értem. Nézze, ha már így szembe kerültünk egymással, akár el is hagyhatnánk az udvariassági fordulatokat, és beszélhetnénk egymással őszintén – szólalt meg ismét Woody, amire Lomix csak bólintott egyet.

-Maga viszonylag értelmes embernek látszik, ezért elmondom, hogy mostanában mi az, ami kikészít – folytatta a tripla nullás. –Az olyan emberek, akik kénytelenek normális emberi életet élni, és mást sem csinálnak, mint ülnek a számítógépük előtt, agyukban valami világmegváltó tervvel, amivel másoknak okoznak felesleges munkát. Akik ahelyett, hogy valami eredetit alkotnának ugyanazon az ötleten rágódnak újra meg újra és ugyanazon az ösvényem haladnak mellüket döngetve, amit már ezerszer kitaposott előttük valaki. Akik két ünnep között szeretnék bepótolni azt, amit munkaidőben kellett volna elvégezni, csak azért, hogy fontosabb embernek tűnjenek cégüknél.

Lomix figyelmesen hallgatta Woodyt, majd ő vette át a szót.

-Rendben, de most én is hadd mondjak valamit. Nem vagyok az az otthonülő típus. Négy lányom van. A helyzet az, nem nekem találták ki szülői értekezleteket és az óvodában a gyereköltöztetést. Én egy gépteremben vagyok otthon, ahol kedvemre dolgozhatok olyan dolgokon, ami messze érthetetlen a földön lakó emberek többségének számára. A többi nem az én műfajom, nem nekem találták ki. Én egyszerűen megszállott informatikus vagyok és kisé antiszociális, ehhez értek és nem is akarok mást ebben az életben. Egy barátom mondta egyszer, mindig legyen nálad kéznél egy Soláris telepítőlemez, ha egy SUN disztribútor kamionja befordulna a sarkon.

Most Woody arcán is megjelent egy huncut mosoly.

-Tudja, Lomix, mi egy másik világban, ahol az emberek nem a Balázs showt nézik esténként, és nem betegesen a nulla százalékos hitelt és a két gyerekre jutó családi pótlékot hajszolnák, akkor akár két régi ismerős is lehetnénk, aki békésen vacsorázik egymás társaságában. Én is elmesélek valamit. Nem vagyok az a házi tündér, az otthon melege kimerül abban, ha a mikrohullámú sütőmben feloldok egy zacskós levest, feltéve, ha nem felejtettem el bevásárolni, mert akkor csak iszok egy pohár csapvizet. Én is azt teszem, amihez értek, próbálok problémát megoldani. Olyan problémákat, amiket magához hasonló antiszociális emberek okoznak nap, mint nap. Van nekem egy álmom. Egy visszatérő álmom. Egy hasonló asztalnál ülök, mint most ez itt. Körülöttem az összes

olyan ember, akikkel dolgom volt eddig. Ott vannak a felfújható guminők, amiket a kéjgyilkosoknál találtunk, mert nem voltak képesek regisztrálni a tárkereső oldalakon. Látom a vöröslő szemű, izületi gyulladásban szenvedő tinédzsereket, akik percenként százhusz szót gépelnek be a legújabb típusú mobiltelefonukba, amit úgy kell lefejtani az újaikról, mert még akkor is nyomták tovább, amikor már rég lemerült az egyenlegük, aztán látom a számítógépükbe belezúgott tinédzsereket, akik nyaki ütőerét elvágta a nyakláncként hordott egy gigabájtos rammodul. Azt hitték, menők lesznek tőle.

-És mit mondanak? – kérdezte Lomix.

-Semmit, csak néznek és hallgatnak, mint ahogy az életben is tették. Pedig csak meg kellett volna nyomni a kikapcsoló gombot, vagy igennel válaszolni a „Valóban ki szeretné kapcsolni számítógépét?” kérdésre. De ők nem szálltak ki, csak eszetlenül nyomkodták a billentyűket tovább – fejezte be Woody a történetét.

-Úgy látom, elég sok dologban hasonlítunk egymáshoz, de az az igazság, hogy én nem megyek vissza a családhhoz. Őt nő és mindegyikük engem akar a nap minden percében. Voltam már velük, és köszönöm, még egyszer nem kérek belőle. Teszem, amihez értek és maga is, amihez ért.

-Nem tudom lebeszélni? – kérdezte Woody, bár hangjában érződött, hogy ez csak amolyan költői kérdés volt.

-Gondoltam. Már bele is kezdett? – próbált tovább puhatolózni a tripla nullás, de maga sem gondolta komolyan, hogy érdemi választ kap Lomixtól.

-Talán.

-Legyen, ahogy akarja. Egy valamit azért még elmondok. Attól, hogy itt leültünk és elbeszélgettünk, mint teljesen hétköznapi emberek, ne gondolja, hogy egyetlen percig is habozni fogok maga és egy szőke nő között, aki éppen, hogy a lényegét eltakaró miniszoknyában és nagyon mély dekoltázsban arra vár, hogy megmentsem. Szóval, ha sarokba szorítom, és nem fogy ki a lőszerem, mert elfelejtem megszámolni, akkor ne számíton másra – mondta Woody, miközben indulni készült.

-Ennek a éremnek azért két oldala van. Mi van, ha az élet úgy hozza, hogy én szorítom sarokba magát, és nem lesz ott egyetlen szőke nő sem szemérmetlenül kirendezett nagy dudákkal és hosszú combokkal? Akkor én sem fogok habozni, kit célozzak meg a fegyveremmel.

9. Áegrij Molotov

Lomix még megvárta, amíg Woody elhagyja az éttermet. Tudta, az ügynökség emberei innentől kezdve minden lépését figyelni fogják, de ez egyáltalán nem hozta zavarba. Tisztában volt vele, egyszer eljön a pillanat, amikor a hosszas előkészítő munka után már nem tudja titokban tartani lépését ebben a sakkjátszmában. Most már csak abban bízhatott, hogy mindent megtett és minden készen áll arra, hogy befejezze tervét. Miután rendezte a számlát és ismét autóba szállt, gyorsan meg kellett szabadulnia a kíváncsi tekintetektől. Ez azt jelentette, hogy kétszer járművet és egyszer inget kellett váltania az egyik bevásárlóközpont parkolójában. Az utóbbit nem a megtévesztés kedvéért, csak egyszerűen magára öntött egy kis kávé az utolsó kocsni cseréjénél.

Már hajnal felé járhatott az idő, amikor megérkezett céljához, egy éjjel-nappali üzlethez. Pontosabban annak hátsó bejáratához, ahol egyik embere, Áegrij Molotov várta. A zömök, de ugyanakkor igen barátságos arccal megáldott, ukrán származású Áegrij

Molotov nevének első felét arról kapta, hogy angoltudása tulajdonképpen az „I agree”, vagyis magyarul „Rendben”, „Egyet értek” kifejezésre korlátozódott. Ez azonban nem hátrányosan, sőt inkább előnyösen befolyásolta a bűnözői pályafutását. Azokban a körökben, ahol mozgott, mindenki idegessé szokott válni, ha valaki kérdeget tőlük, vagy túlzottan meg akarja érteni az összefüggéseket, vagy ha egyáltalán megszólal. Ezen a ponton némi hasonlóságot lehet felfedezni az ideális végrehajtó ember és egy multinacionális vállalat beosztottja között. Igaz, a bűnözők általában nem hoznak létre pénzügyi igazgatóságot pénzügyeik legalizálásának érdekében. Áegrij korlátozott szókincse és általában a beszéd hiánya teljesen vonzóvá tette őt azok számára, akiknek dolgozott. Ha esetleg a nyelvi hiányosságok miatt nem a kiszemelt áldozat hátába fúródott a kés, vagy nem a megfelelő autó alatt robbant fel a pokolgép, még mindig kisebb hibának számított, mintha megkérdezte volna megbízóját, a feladat részleteiről. Ilyenkor természetesen amúgy sem számított fel külön árat a második robbantásért, úgyhogy nem lehetett rá panasz. A Molotov eredetét még ő maga sem ismerte pontosan. Igazat megvallva nem is szerette a molotov koktélokot sem inni, sem dobálni. A kézigránátot lényegesen kifinomultabb eszköznek tartotta.

Lomixot évekkal ezelőtt ismerte meg, amikor Áegrij jelentkezett az ügynökségen, mint utólag kiderült, tévedésből. A hirdetés annyira virágnyelven íródott, azt hitte, valami alvilági üzletről van szó. Kicsit csodálkozott is, hogy Lomix, aki az állásinterjút készítette vele, miért kérdez annyit a számítógépekről és általában olyan dolgokról, amit egyáltalán nem értett. Persze ez elő szokott vele fordulni máskor is, de hiába várta, mikor hangzanak el a számára is értelmezhető szavak, mint „tedd el télire”, „vond ki a forgalomból”, „igazítsd meg a séróját egy kisbaltával”. Aztán valami furcsa okból kifolyólag Lomix mégis felvette, de nem bízott rá semmit. Áegrij most éppen abban az éjjel-nappali üzletben tevékenykedett, aminek hátsó ajtajához Lomix autója begurult az éj leple alatt. Egyébként az üzlet amúgy is csak fedőtevékenységként szolgált, fogyasztásra alkalmas élelmiszert nem lehetett a polcokon látni. Ettől még azonban a tisztiorvosi szolgálat egyetlen alkalmazottja sem mondta volna meg, hogy nem egy hagyományos élelmiszerüzletben jár. A lényeg a lejárt szavatosságú, Németországból állati takarmányként ide importált zacskós tejek alatt rejlett, ahol még a minimálbéren élő kisnyugdíjasnak sem volt gusztusa kotorászni. Kábítószer, marihuána, zárjegy nélküli csempész cigaretta, hamisított mobiltelefon tartozékok, DVD és CD kalózmásolatok, „Zámbó Árpai összes” eredeti kiadásban. Szóval minden olyan, amit el akar valaki rejteni mások elől.

-Áegrij, tudunk most beszélni? – kérdezte Lomix, amikor belépett a vibráló neonokkal gyéren megvilágított helyiségbe.

-Persze, csak ezt még ki kell dobni. Túl veszélyes – mondta Molotov, a kezében lévő fekete zsákra mutatva.

-Értem, fülest kaptatok? – kérdezett vissza Lomix bizalmaskodva.

-Áh, fülest? Nem, pofán vágta múlt héten, amikor belenyúltam az ászommal a partiba, de ezt akkor is ki kell dobni, baj lesz – mondta vigyorogva Áegrij.

-Nem, úgy értem, biztosan meleg a pite – próbálta újra megértetni magát Lomix Molotovval, miközben a fekete zsákra mutatott magyarázat képpen.

-Áh, pite! Nem, nem pite. Három hónapja lejárt darált hús és már túl bűdös. Veszélyes rátenni a hamis cigire. Nem vennék meg utána a cigit a szag miatt. Érteni?

Lomix ezen a ponton belátta, hogy felesleges volt beszélgetést kezdeményezni. Inkább megvárta, hogy Áegrij kivigye a zsákot az utcán álló kukába, és lényegre tért.

-Áegrij, el kéne rendezni valamit – mondta Lomix, elővéve egy fényképet kabátja zsebéből.

-Ezt az embert kellene hűvösre tenni. Menni fog? – folytatta Lomix, miközben odanyomta a másik kezébe a fényképet.

Áegrij kicsit nézegette a képet komor, rezzenéstelen arccal, nem szólva egyetlen árva szót sem.

-Ember túl meleg? – szólalt meg végre, majd nevetve vállon veregette Lomixot, bár ez csak amolyan szóviccnek számított nála.

-I agree – mondta Molotov nem hagyva időt Lomixnak a válaszra, majd kötött sísapkája alá tett a képet, amin az ügynökség tripla nullás besorolású tisztjéről, Woodyról készült.

10. Régi ügynök átállt ügynök?

Sheperd, mint hétfő reggel általában minden alkalommal, heti teendőit próbálta meg összeegyeztetni naptárának erre a hétre vonatkozó bejegyzéseivel. Nem volt egyszerű feladat. Már közeledett a megoldáshoz, de még mindig nem tudta eldönteni, hogy az egyetlen szabadon maradt fél órájában átutazzon-e New Yorkba a „Korszerű gyorstüzelő fegyverekkel a bűnözők ellen” vagy a „Hogyan csökkentjük a fegyverkiadási költségeket az áldozatok számának növelés mellett” konferenciákra. Mind a kettő valós problémának számított a központban és Sheperd igen is odafigyelt a kiadásokra. Nála ez elvi kérdésnek számított. Fő elve, hogy minden úgy történjen, ahogy ésszerű, és legfőképpen, ahogy éppen jónak látja. Hosszú évek óta vezette osztályát, ahol már részben kicserélődött az ügynökállomány, de ő a helyén tudott maradni. Dolgozott a keze alatt mindenféle ember, még olyan nehezen kezelhető, mint Woody, a tripla nullás. Volt olyan időszak is, amikor megbízták a teljes Kelet-Európai részleg vezetésével, de ez csak átmeneti megbízás lett. Sokkal jobban élvezte, ha itt a tűz közelében lehetett, és beleszólhatott mindenbe, még abba is, amibe nem lett volna muszáj.

A hétfő reggeleket általában a központban kezdte, sötétkék öltönyében a számítógépe előtt ülve. Amikor éppen végzett az időbeosztásának megtervezésével, kopogtak irodájának ajtaján, majd kis idő elteltével egy hosszú, egyenes hajú szőke nő lépett be, kezében egy nagy bögrével, amit a főnök asztalára tett.

-Nagyon köszönöm, Marry Annie! – mondta Sheperd, miközben tekintetével egy futó pillantást vetett a kifelé igyekvő, fekete, térdig érő csizmát és mintás harisnyanadrágot viselő asszisztensére, aki az ajtóhoz érve megtorpant és visszafordult.

-Főnök, az asztalodra tettem reggel egy kiemelt jelentést. Rá tudnál nézni most? Lunger rendkívüli megbeszélést hívott össze tizenegy órára. Addigra várja a jelentésed az ügyvel kapcsolatban.

-Köszönöm, mindjárt megnézem, még nem jutottam odáig.

Sheperd kinyitotta barna nagyméretű borítékot, amiben a Marry Annie által említett jelentés lapult. Egy darabig tanulmányozta, majd egy kicsit összeráncolta homlokát, a telefonja felé fordult és tárcsázott.

-Igen? – szólalt meg a kihangosított telefonban Axel.

-Be tudnál jönni egy perce? – kérdezte fagyosan Sheperd.

-Perzse, mindjárt ott vagyok.

Alig telt el fél perc és Axel már a főnök irodájában állt.

-Ülj le, és nézd meg ezt! – vágott a közepébe a főnök, hanyagul odadobva a jelentést Axel orra elé, aki éppen leült a kör alakú tárgyalóasztalhoz. Axel egy darabig tanulmányozta a jelentést.

-Ez komolynak tűnik. Bár van az az összeg, amiért meg lehet oldani – mondta végül Axel.

-Van olyan dolog, amiről rögtön nem a pénz jut az eszedbe?

Axel egy kicsit gondolkodott a válaszon, mielőtt válaszolt, közben a plafont nézegetve.

-Ha jobban belegondolok, nem igazán.

-Axel, próbálj egy kicsit a jelentésre koncentrálni. Valaki elindította a 16/82-es utasítást a központi számítógépen, aminek hatására most senki sem azt kérdegeti az ország miniszterelnökétől, mennyit lopott el idén, hanem azt, hogy valóban forgattak-e közösen filmet Michelle Wilddal. Igaz, hogy ettől a közvélemény kutatások szerint öt százalékkal kevesebben tartják a miniszterelnökünket egy utolsó féregnek. Viszont Lomixnak egyszerűen nyoma veszett. Ráadásul, hogy ne legyen egyszerű a képlet, Woodyt, aki már hónapokkal ezelőtt visszavonult, tegnap a fényképek tanulsága szerint együtt látták egy étteremben vele. Ez a helyzet egyáltalán nem megnyugtató. Lunger pedig tizenegyre várja a jelentést.

-Shep, igazad van. Ez többre fog kerülni, mint gondoltam, de van megoldás.

-Szerinted mi lenne az? – kérdezte Sheperd.

-Én a helyedben gyorsan oldanám meg a kérdést. Küldjük ki a takarítókat. Woody már túl régi motoros, eljárhat a szája, vagy ami még rosszabb, átállhat. Gyors és tiszta munka lenne. Ugyan kinek hiányozna, ha eltűnne? Már nincs reflektorfényben.

Sheperd, aki már felállt a székéből, és most körbe, körbe járkált az irodájában, csak hallgatott.

-Nem, ez nem lesz jó – szólalt meg végül nagyon halkán, megállva az ablak előtt.

-Miért?

-Veszélyes és túl sokba kerülne. Egy olyan kaliberű emberhez, mint Woody nagyon sok takarítót kellene kiküldeni nappali órabérben, ami nem kevés pénz. És ami rosszabb, ha nem sikerül, akkor már biztosan az ellenségünké tennénk. Egy pár fegyelmi, amíg aktív volt, még nem ingatta meg a hitét, de ezzel átlépnénk egy lélektani határt. Biztosan te sem vennéd jó néven, ha a saját kollégáid esnének neked. Valami mást kell kitalálni!

-Jó, akkor mit szölsz ehhez? Küldjük ki egy jelet. Mondjuk egy újságcikk az egyik bulvár lapban arról, hogy az ügynökségnek komoly működési problémái vannak, amióta ő elment. Ha valamire, akkor erre fel fog figyelni. Ha nem tér vissza, tudjuk, hányadán állunk. Ha pedig mégis visszatér a központba, és mi tévedtünk, még mindig kiröhöghetjük.

-Rendben! Mire van szükséged, hogy megszervezd a dolgok?

-Elsősorban bérkategória ugrásra.

11. Hajszál híján arzenmérgezés

Woody Lomixal történő találkozása óta nem igazán talált nyugalmat. Az éjszaka hátralévő részében jobb elfoglaltság hiányában katalogizálta, az amúgy Kelet-Európa legnagyobb pornógyűjteményének számító DVD kollekciónak, majd legkényelmesebb

bőrfoteljában ülve nézte egy kicsit a Budapest televízió adását, ahol is transzvesztiták egész hada próbálkozott sikertelenül játékfilmet készíteni egyetlen kézi kamerával felszerelve. Nem mintha a rendelkezésre álló technika hiánya tette volna nézhetetlenné ezt a valamit, amit nem is igazán tudott hová tenni. Sokkal nagyobb gondokat jelentett a képernyőn megjelenő alakoknak az artikulált beszéd, aminél jobban csak maga a színészi játék felmutatása akadályozta meg őket a kiteljesedésben. Woody sok borzalmat látott már pályafutása során, de ez mindenen túltett. A második világháború után a haláltáborokról készített fekete-fehér filmekhez képest a földön vonagló, enyhén elhízott, körülbelül negyvenes, gusztusosnak sem férfi sem női szemmel nem mondható, feltehetően szimplán homoszexuális férfi látványa legalább olyan sokkoló volt. A legnagyobb politikai korrektség és legnyitottabb gondolkodásmód sem menthette fel ezt az embert a teljes tehetségtelenség bűne alól.

Woody nem is fárasztotta magát ilyen műsorról, inkább úgy döntött, ellátogat egyik kedvelt klubjába. A pazarul kivilágított belváros csak úgy hemzsegett a külföldiektől, akik még csak nem is sejtették, miféle nemi betegségekkel térhetnek haza szeretett családjukhoz, miután cigivel kínálták az ott párokban sétálgató nőket. Woody olyannyira elmerült gondolataiba, hogy egyáltalán nem vett tudomást az őt követő nagydarab fickóról.

Amikor elért a bár bejáratához és lement a pincehelyiségbe, a szokásos látvány fogadta. Kerek asztalok, közében öblös pohárban világító apró mécsesek, háttérben széles, fekete bárpult, előtte magas, bordó huzatú bárszékek. A bejáratától jobbra vörös függöny, előtte zongora, zongorista nélkül. Az aktuális pincér, kezében egy pohár, amit éppen eltörölgetett. Woody egyenesen a felé tartott, és letelepedett az egyik székre. Amaz biccentett felé, és minden kérdés nélkül kitöltött egy pohár italt, hiszen pontosan tudta, mi lesz a rendelés. Úgy tűnt, minden pontosan ugyanúgy zajlik le, mint máskor. Woody egy darabig üldögél, méregeti a többi vendéget, majd felhőrpintve italát hazamegy. Azt egyáltalán nem sejtette, hogy az, aki idáig követte ma már járt itt, és nyomós érveket felvonultatva meggyőzte a pincért, működjön együtt vele, ha esetleg Woody felbukkana. Persze Áegrij, aki mindezt tette, nem csak úgy, találomra tette mindezt. Lomix adott számára pár információt, melyek az ügynökség tripla nullás ügynökeiről készült aktáiban volt olvasható. Woody, aki általában a szokások emberének számított, ez alapján könnyen nyomon követhetővé vált. Molotov Áegrij viszont szintén szeretett végére járni a dolgoknak, úgyhogy nem véletlenül követte Woodyt idáig. Meg akart győződni a felől, hogy az arzén, amit a pincérnek az italba kellett kevernie valóban hat, úgyhogy most békésen üldögélt az egyik asztalnál, az itallapot böngészve. Arra viszont még ő sem készülhetett, hogy a bárnak még egy vendége lesz Laci, más néven a Fóti Kapcsolat személyében. Woody már éppen a szájához emelte a poharat, amikor egykori ügynöktársa odasietett hozzá.

-Már mindenhol kerestelek – köszöntötte a tripla nullást.

-Mi történt, talán valami baj van? Nem, ne is mondd! Biztosan ráér, amíg ezt megiszom. Laci azonban kivette a kezéből a poharat és letette a pultra.

-Nem, ez most fontos. Egész nap a városban rohangáltam.

-Miért nem hívtál egyszerűen fel?

-Nem, nem miattad rohangáltam a városban, csak művezetővel kellett a nappalim falát berajzolnom a tervekre, hogy ideális távolságban legyen majd a plazma televízióm a kanapétól. Viszont ha már bent jártam, gondoltam megkereslek, hogy elmondjam a hírt.

- Mekkora a gond? – kérdezte Woody, aki megint megragadta a poharat kicsit komolyabb hangra váltva.
- Még szerencsére nem nagy, csak holnap kezdik a válaszfalakat felhúzni, de ha egy kicsit később megyek hozzá, már a csempét is elkezdik lerakni a burkolók.
- Nem úgy értettem. Miért jöttél be a városba?
- Mondom, megnézni a tervrajzokat és kinéztem egy olasz csempét is, de azt már pont nem gyártják. Pedig jól nézett volna ki. Igaz, a Zala Kerámiának is van valami hasonlója, majd megnézem náluk is. Mit is kérdeztél? – fordult oda Laci Woodyhoz.
- Nem érdekes. Nem kérsz egy italt? – kérdezett vissza a tripla nullás, odanyújtva fel a poharat.
- Nem, köszönöm. Tudod, hogy nem bírom az alkoholt. Múltkor is, amikor a Sziget Fesztiválon biztosítottunk egy koncertet, kisebb nemzetközi incidenst szítottam egy fél pohár sör után.
- Arra gondolsz, amikor feltévedtél a színpadra egyik kezeden egy pohár sörrel, a másikban pedig egy elemes vibrátorral és huncut vigyorral a szád szélén próbáltál ismerkedni a No Doubt énekesnőjével?
- Azt hiszem valahogy így történt. Bár a sörben nem vagyok biztos. Miért? Az elején még egész jól fogadta.
- Igen, de azért nem kellett volna több ezer ember előtt lekúrvázni, csak azért, mert nem hagyta ott a színpadot a szám közepén a felajánlott orális szex hallatán.
- Ebben lehet valami – mondta egyetértően Laci.
- Jó, menjünk valami nyugodtabb helyre. Ma inkább én sem iszom. Főúr, fizetek – mondta Woody, zsebében kotorászva pénze után.
- Áegrij, aki nem éppen így tervezte jelenetet, tudta, ezen a ponton közbe kell avatkoznia.
- Senki sem mozdul! – üvöltötte, miközben kezében a pisztolyával eléjük lépett. Woody és Laci egy pillanatra megdermedtek. Egyikük sem tudta hová tenni az előttük pisztolyával hadonászó fickót. Woodynak, akinek keze még mindig zsebében kotorászott a pénz után, sem volt a leghalványabb elképzelése, hogy kivel van dolguk.
- Te, vedd ki a kezéd! – ordította Áegrij.
- A tripla nullás, aki éppen megtalálta a Snailtól kapott svájci bicskát, kihúzta a kezét zsebéből.
- Mi az kezeden? – kérdezte Molotov Woodyt, aki lassú mozdulattal felmutatta neki a bicskát. Arra azonban egyikük sem számított, hogy a tripla nullás olyan ponton nyomja meg a bicskát, aminek hatására az egyik behajtható kés kirepül, egyenesen Áegrij torkát megcélozva.
- Ki volt ez? – kérdezte Laci, miután Molotov hangos puffanással elterült a földön.
- Honnan tudjam? Azt hittem miattad jött – válaszolt Woody.
- Mindegy, menjünk.

12. Amikor beindul az úthenger

- Mindezt hetvenkét óra alatt? – kérdezhette volna bárki, aki nem látta még az ügynökség embereit bevetés közben. Ennyi idő egy átlagos állami hivatalnak arra elég, hogy megállapítsa, a feladat végrehajthatatlan. Nem úgy Woodynak és alkalmilag összeverődött csapatának, akik között a Fóti Kapcsolat mellett újabb feladatot kapott Olga Freezlove. A nő ugyan nem ennek az ügynökségnél, hanem egy kisebb, még a

második világháborút követően OSS-ből kivált szervezet tagjaként folytatott felforgató tevékenységet a rend megóvása érdekében. Talán egy átlag állampolgár számára legalább annyira meglepő lehetett megérteni, hogyan felforgatással rendet teremteni, mint azt, amikor Palik Laci elindult a Párizs Dakaron, de a politikai élet különösen Európában gyakran hozott ilyen visszasságokat. Valószínűleg Petőfi Sándor is morbid viccnek tartotta volna, ha valaki azt mondja neki, Budapesten, a korábban Ferenc József híd is ismert híd szomszédságában az ő róla elnevezett hídon fognak majd egykor közlekedni. Tehát mire elég hetvenkét óra? Pörgessük vissza az eseményeket arra a pillanatra, amikor Áegrij Molotov sajnálatos baleset következtében hangos puffanással elvágódik a bár padlóján. Miután Laci és Woody felocsúdott átvizsgálta a férfi iratait, hogy később kiderítsék, ki is próbált meg életükre törni, egy másik férfi, aki addig békésen pusztította agysejtjeit, szintén eszméletét veszítette és lefordult a bárszékről, felhajtva a pulton hagyott arzénos potya piát. Woody, aki ekkor már úgy gondolta, mára éppen elég ember harapott fűbe a közvetlen környezetében, inkább elhagyta a helyszínt, némi borralalót hátrahagyva a műsoros estért cserébe. Ezután kapcsolatba léptek Olgával, aki Hollandiából visszaérkezve éppen barátnőjét próbálta kihozni a lelki válságból. Három óra sem kellett hozzá és Olga barátnője belátta, nem az a legnagyobb katasztrófa az életben, hogy ha a múlt héten megvásárolt, hegyes orrú csizmájának talpa egy ponton vészesen kezdett elválni annak szarától. Még akkor sem, ha nevezetesen az a csizma illik a legjobban a szintén múlt héten vásárolt mintás blúzához. Ezután következett feladatának könnyebbik része, aminek részeként be kellett hatolnia az ügynökség igen jól őrzött irattárába, hogy némi adatokat szerezzen. Ehhez csak annyit kellett tennie, hogy kis idővel többet bibelődjön sminkjével a fürdőszobában, majd a főportán alkalmi szexre nyitott nőt színlelve bekérdzkedjen az első emeleti nő mosdóba. Woody az Olga által szerzett anyagokból tudta meg, hogy az ügynökségen egykori főnöke ultimátumot adott neki. Vagy jelentkezik és tisztázza magát a felmerült vádak miatt, vagy számolni kell azzal, célponttá válik.

-Ezek nem túl jó kilátások – mondta Woody Lacinak, akivel éppen csempemintákat nézegettek, amikor befutott Olga a hírrel.

-Tényleg, Laci, azt hiszem, még nem ismered Olga Freezlove-ot – mutatta be őket egymásnak a tripla nullás.

-Jó az áru, vagyis nem – monda Laci, kezet nyújtva Olgának.

-Nincs sok idő, még tizenkét óra, és a nyomodban lesznek – folytatta Olga ismét Woody felé fordulva.

-Lehet, hogy ez csak Lomix csapdája. Hozzáférhetett a központi számítógéphez, könnyen lehet, hogy az egész ultimátum csak az ő műve. Laci, hogyhogy hozzád semmiféle információmorzsa nem jutott el? – kérdezte Woody, Laci fel fordítva tekintetét.

-Információ? Lehet, hogy eljutott, de hogy őszinte legyek, annyi információ fut be nap, mint nap. Nehéz nyomon követni őket – válaszolt Laci.

-Mindegy, ennek a végére kell járnom, különben az életem tizenkét óra múlva csak annyit fog érni, mint egy cikk Anettka úrutazásáról. Sőt, még talán annyit sem – folytatta Woody nyugodt hangon.

-Rendben, veled megyek – vágta rá Laci.

-Nem, ezt most egyedül kell elintéznem.

-Persze, megértem, de amúgy is csak egy darabon tartottam volna veled. Igazából üvegtéglát akartam nézni, ami a fürdőszobám falához kellene. Szerinted a színtelen, vagy a színezett mutatna jobban?

Miután Woody elvált a többiektől, elhatározta, kideríti, mi a helyzet. Ennek egyetlen módját abban látta a jelen helyzetben, ha beszél egykori főnökével, Sheperddel. Ehhez azonban közel kellett férkőznie hozzá. Ahhoz a Sheperdhöz, akinek határidőnaplójában egyik megbeszélés követte a másikat. Mindegyik másik helyen. Ráadásul ezeket a programokat Sheperd véletlenszerűen változtatta a fokozott biztonság érdekében. Legtöbb esetben egyszerre több helyen is jelenése lett volna, ami közül néha pénzfeldobással választotta ki azt, hol jelenik meg. Egy gyengéje azonban volt, amit Woody ismert. Egy valamit Sheperd mindig figyelemmel kísért. Lehetett a Bahamákon egy napos Cisco Expón, vagy éppen szabadságon, a Balatonon, az emailjeit folyamatosan nyomon követte. Ez bőven elég volt ahhoz, hogy Woody ravasz tervet eszeljen ki a találkozó megszervezéséhez.

13 Váratlan vendég

Sheperd lépései hangosan visszhangoztak a kihalt parkolóházban, ahol az éjszaka közepén, az ott parkoló kocsihoz igyekezett. Pár órával ezelőtt kapott egy emailt, amiben az egyik operátor a biztonsági rendszer alapján vízbetörést jelentett a központi számítógép teremben. Mivel itt kiemelt fontosságú információkat tároltak, jobbnak látta, ha maga jár utána a kérdésnek. Amikor azonban beért, nyoma sem volt semmi hibának, és az operátor is értetlenül nézett rá, amikor a hajnali órában ott termett előtte.

Sheperdnek nem volt kedve most azon rágódnia, ki szórakozik vele, inkább csak rövid bosszankodás után hazafelé vette az irányt. A központtól alig pár száz méterre lévő parkolóházban egy teremtett lelket sem látott egyetlen nő kivételével, akinek mintha tetoválás díszelgett volna a nyakán. A nő ugyan egy kicsit gyanúsán méregette, és már kezdte azt hinni, őt volt hivatott figyelni, de aztán elhessegette a gondolatot.

A parkolóház liftjéből kiszállva elért autójához. Zsebébe nyúlva megnyomta a kulcstartón lévő autóriasztó gombját, amit ajtó zárjai hal kattanással kinyíltak. Sheperd beszállt, majd vállán lévő táskáját az anyósülére tette. Becsatolta a biztonsági övét és az indítószerkezetbe helyezte az autó kulcsát.

-Ne indítsd be! – szólalt meg a hátsó ülésről egy hang, amelyet Sheperd azonnal felismert.

-Woody? Nem gondoltam volna, hogy megjelenysz. Ráadásul még éppen időben.

-Időben? Mihez képest?

-Hogy tudjuk, kinek az oldalán állsz – válaszolt Sheperd.

-Én már nem tudom, kinek az oldalán állok. Egyet viszont igen. A revolver, amit a zsebemben tartok, még mindig rád van irányítva. Szép lassan indítsd el a kocsit és menjünk!

-Nem szeretem, ha zsarolnak.

-Tudom, de nekem eszem ágában sincs zsarolni téged, csak tisztáznék előbb pár dolgot, hogy tisztán lássak.

Sheperd ismerte annyira Woodyt, hogy tudja, egyelőre nincs oka aggodalomra. Éppen ezért jobbnak látta, ha nem ellenkezik. Az autó szép lassan gurult ki a parkolóházból.

-Az ügynökség újra érdeklődik utánam. Miért? Nem hiszem, hogy nélkülözhetetlen lennék. Vagy talán terhessé váltam valakik számára? – kérdezte Woody, megtörve a csendet.

-Szó sincs róla. Egyszerű elővigyázatosság, semmit több. Te mit tennél, ha meglátnál egy volt ügynököt egy másik társaságában, akinek éppen nyoma veszett?

-Tegyük fel, hogy ugyanezt. Mi a helyzet Lomixxal? Ő indította el a 16/82-es utasítást, nem igaz? Gondolom, gőz erővel kerestek. Miért olyan veszélyes?

-Ez bonyolult. Lomixot régóta figyeljük. Azóta, hogy megkapta a mostani besorolását. Nem akartunk megbízni benne, de akkor nem tehetünk mást. Túl jól értett ahhoz, amit csinált. Az elején úgy tűnt, minden rendben, de aztán elkezdődtek a problémák. Ahelyett, hogy fokozatosan átadta volna az irányítást az alá beosztott operatív tiszteknek, mindent maga folytatott tovább. Aztán megtizedelte a beosztottjait és a politikai korrektség jegyében gyengébb képességű emberekkel töltötte fel a személyi állományt, akik problémamegoldó képessége erősen konvergált a nullához.

-Miért nem mozdítottátok el, amikor lehetett?

-Nem mertük. Túl sok szál futott össze a kezében. Nem tudtuk, hogyan fogadná, ha hozzányúlunk. Különben is, mi van, ha tévedünk?

-Értem. Akkor, most mi a terv?

-Mi lenne? Az ügynökség már csak árnyéka önmagának. Nézz körül! Ez egy örült világ. Régen még tudtad, ki mit akar. Most, amikor tömegével sétálgatnak az utcán a divatból neonáci nézeteket valló huszonéves hülyegyerekek, akik így akarnak érdekesebbnek tűnni a szellemileg visszamaradott barátnőik szemében, már nehéz okosnak lenni. Minden esetre mi tesszük, amit eddig. Megpróbáljuk fenntartani a rendet, még akkor is, ha ezt egyre kevesebb állampolgár igényli. Először is be kell hozni Lomixot és kihallgatni.

-Azt hagyd rám, elintézem!

-Miért bíz nek benned? – kérdezte Sheperd az visszapillantó tükrön keresztül egyenes Woody szemébe nézve.

-Nem mondtam, hogy bízz bennem. Csak adjál mellém két embert. Elég, ha bennük bízol. A többit hagy rám! Itt állj meg!

-Nem jó ötlet, de legyen. Woody, sokévnnyi munkám fekszik benne – fordult hátra Sheperd, de addigra Woody már kiszállt és eltűnt az éjszakában.

14. Vissza a végére

Sheperd állta a szavát. Woody a bank épülete előtt találkozott Frodóval és Szőke Ciklonnal, akiket odaküldött. Kevéssel az után, hogy Woody hatástalanította a Bank épületének alagsorában elrejtett EMP bombát, az alagsorban, már mind a hárman ott álltak a tetőn Lomixal szemben. Elérkezett a számadás órája. Ekkor történt meg az, amire előtte senki sem számított. Nem az erő fogyott el, nem az izmok adták fel a küzdelmet, hanem az akart bizonyult gyengének. Woody egykori ügynöktársa, Frodó most ott állt szakadó eső és süvítő szél keresztútjében.

Frodó, aki egykor mindig száz százalékosan Woody mögött állt, most nem akarta elhinni a körülötte zajló eseményeket. Még mielőtt bármilyen kérdést is megfogalmazhatott volna, meghallotta Szőke Ciklon segélykiáltását, aki utolsó erejével kapaszkodott abba a

korlátba, amin az előbb a fizika törvényeit meghazudtolva átesett. Frodó inkább magára hagyta Woodyt, letéve fegyverét a földre, és a nő segítségére sietett.

Lomix és Woody így ismét magára maradt.

-Akkor most mi lesz? Futni hagy?- kiáltotta Lomix Woody felé

-Az attól függ, hogy befejezi-e amit elkezdett? – kérdezett vissza a tripla nullás.

-Fogadjunk, azt sem tudja pontosan, hogy mi is a terv – mondta Lomix kételkedve.

-Az igazat megvallva, tényleg nem. De tudja mit? Az étteremben tévedtem. Nincs olyan ezen a Földön, akiért érdemes lenne kimaradni ebből az akcióból, bármi legyen is az.

-Miért higgyem el, hogy velem tart? Ez az egész csak lehet színjáték, amivel meg akar az ügynökség téveszteni.

Woody rezzenéstelen arcán esőcseppek csordogáltak végig, de nem válaszolt, csak leengedte revolvert tartó kezét törzse mellé.

-Mert elég volt. Elegendő volt abból, hogy nézzem, az emberiség hogyan pusztítja magát egyik napról a másikra. Elegendő van abból, hogy mindenki vak, és csak az orra hegyéig lát el. Elvárja, hogy elmondja neki valaki, miben higgyen és miben ne. Elegendő van harmincas nők sírásából, akik ráakaszkodtak az első pasira, csak hogy elhúzhassanak hazulról, majd rájöttek, hogy életük párja egy nulla. A melegekből is elegendő van, akik büszkék arra, nem képesek követni a természet törvényszerűségét, aminek többek közt azt köszönhetik, az ősök lemászott a fáról. Rosszul vagyok a médiasztároktól, akik rosszul vannak attól, hogy foglalkoznak velük. Elegendő van a politikai korrektségnek nevezetett nyílt hazugságtól, amivel csupán árnyaltabban tudunk embertársaink szemébe hazudni. Elegendő van az eszmékből, amiket mindenki követni akar, de nem ért senki.

-Ha nem ismerném jobban, azt hinném, hogy felcsapott anarchistának – szakította félbe Lomix.

-Az anarchistákat is utálok, mert csak a szájuk jár, és hamisan a használnak fel csalódott embereket kicsinyes céljaik eléréséhez, ahelyett, hogy véget vetnének ennek az agonizálásnak, amit demokráciának és jóléti társadalomnak hívnak. Mire mennek a lázadásukkal? Szétvernek egy-két teret, felszedik az utcakövet, értelmetlen szavakat skandálnak? Másnap ruhát cserélnek és rohannak a nulla százalékos hitele árult mobiltelefonokért a legelső Plázába. Ez legalább olyan értelmetlen, mint Sthól András Bundeszliga séróban.

Lomix, aki eddig komor arcot vágott az eseményekhez, Woody utolsó mondatától egy kicsit elmosolyodott.

-Akkor ezek szerint segít lerombolni Európa legnagyobb hitelintézetét? Ha sikerül, minden, lenullázódik, és az emberiség lerázva a kapitalizmus bilincseit, újra kezdhet mindent.

Woody elgondolkodott. Háta mögött ekkora Frodó éppen felhúzta Szőke Ciklont a korláton belülré. Lomix pedig gyerekesen vigyorgott, mint általában szokott, várva a választ.

-Nem, Lomix. Nem figyelt eléggé – szólalt meg végül Woody, amitől Lomix arca ismét elkomorult. – Én már lemondtam az emberiségről.

Ekkor egy helikopter jelent meg a háztető felett, reflektorával egyenesen a tripla nullás szemébe világítva. Még egy hangos csattanás és egy tű, ami combjába fűrődött. Ennyit érzett még, mielőtt elsötétült minden.

15. A végére még egy kevés nő

Woody lassan kinyitotta szemét. Egy fehér mennyezet látott, ahogy a napfény alakon betévedő sugarai játszanak annak felületén. Tudata még egy kicsit tompa volt és egyik csuklójából infúzióban végződő tű lógott ki.

Egyedül volt a szobában, ami Woody szerint leginkább egy kórházi szoba lehetett. Ezek szerint véget ért a Lomixal folytatott bizarr jelent, amitől kisé megkönnyebbült. Nem volt azonban sok ideje töprengeni a törtéteken, mert kinyílt az ajtó és egy elragadó nő lépett be a környezethez illő nővérke ruhájában. A gézlap, amit szája elé tartott, takarta arcát, de azért szemei nagyon ismerősnek tűntek a tripla nullás számára.

A nő nem szól egy szót sem, csak becsukta az ajtót és az ágy felé közelített. Woody, aki becsukta szemét, alvást színlelve megvárta, amíg az ápolónő fölé hajol. Teste olyan közel került, hogy szinte elbódította a női testből áradó parfüm illata. Kicsit még várt, majd egy határozott mozdulattal megragadta, és magához húzta a nő fejét, aztán megcsókolta a puha, rúztól vöröslő ajkakat.

-Miss Freezlove, csak nem csapott fel nővérkének bánatában?

-Nem, de gondoltam, jobb, ha benézek egy kicsit. Hátha szükségem van valamire – válaszolt Olga.

-Igen, határozottan szükségem lenne egy odaadó nő ápolására itt, az ágyamban. Ismersz valakit, aki vállalja ezt a feladatot?

-Talán igen. Az ügynökség elkapta Lomixot, aki elmondott mindent. Woody nevezetű ügynöküket rehabilitálták és felajánlották, térjen vissza az aktív szolgálatba. Tévedésből a tetőn Frodót is eltalálták egy altatólövedékkel, de nem sérült meg. Szőke Ciklon pedig nyomatékosan felszólított, hogy a jövőben egyetlen szót se merjél szólni az öltözködési szokásaival kapcsolatban. Gondoltam biztosan érdekelni fog, mi történt, amíg... - mondta volna tovább Olga, de Woody szája elé emelte újat.

-Tévedsz! Egyáltalán nem érdekel. Most egyszerűen csak a te érdekel.

Olga tekintettel Woody állapotára, nem is fárasztotta tovább beszédével, csak mellébújt az ágyba, majd gyengéden átölelte. Így mindketten hátat fordíthattak ennek az örült világnak, ha csak órákra is, szabadon, méltósággal viselve azt a megváltoztathatatlan tünő tény, hogy mindketten egyszerű emberek. Vágyakkal és érzésekkel.